

Bogár László: Ötvenhat

2024 október 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Ez igen! Végre valaki meg merte mondani! Bravó!

A cím némileg félrevezet?, mert ez az írás nem 1956-ról szól, hanem 1956 ürügyén arról, hogy egy emberi közösség lelki, erkölcsi, szellemi összetartó ereje miként is épül fel.

Az apropót az adja, hogy egy neves közbeszél? 1956 kapcsán nem pontosan úgy fogalmazott, ahogy azt az uralkodó beszéd-hatalmi rendszer el?írja, és ez óriási felháborodást váltott ki, mindenki elítélte, csúcsra járt az anyázás-technikai gépezet, amit a hétköznapok során politikának nevezünk, a parlamentben is elszabadultak az indulatok.

Csak megjegyzem, hogy az önmagát liberális demokráciának nevez? berendezkedés, ami persze valójában csak egy olyan vélemény-hatalmi diktatúra, amelynek állítólagos „szabadsága” mindössze azt engedi meg, hogy mindenki szabadon azt mondja, amit szabad, ilyenkor mindig megmutatja valóságos természetét.

Az is nagyon fontos tanulság, hogy bár Magyarország illiberális demokrácia, de ilyenkor mindig kiderül, hogy 1956 kivétel, mert erre a „témára” kizárólag a liberális demokrácia követelményei érvényesek, amelyek egészen pontosan nulla, azaz nulla eltérést engedélyeznek a globális kánonban meghatározott elbeszélési módtól. Ebben a „témában” a legcsekélyebb eltérés is azonnali önmegsemmisítést jelent az „eltér?” számára.

Ebb?l okulva aztán én is igyekszem alávetni magam az 1956 esetében kizárólag liberális alapon megítélend? „szabadság” szigorú követelményinek. Mert ez a történet valóban nem 1956-ról szól, hanem arról a valamir?l, amit kényszer?en „emlékezet-politikának” szokás nevezni. Vagyis arról az igen komplex mechanizmusról, amelynek során egy emberi közösség kísérletet tesz önazonosságának meghatározására a vele megtörtén? dolgok történetén keresztül. Ennek azért van dönt? jelent?sége, mert, ha egy emberi közösség pontatlanul határozza meg identitását, vagy horribile dictu egy „láthatatlan” küls? er? hatására saját történetét torzan átélve hamis önmeghatározásra építi ítéleteit, döntéseit és cselekedeteit, az hosszú távon végzetes következményekkel jár. Ahogy Bibó István fogalmazott az Eltorzult magyar alkat, zsákutcás magyar történelem cím? dolgozatában, az ilyen emberi közösség az „általános értelmi és erkölcsi lezüllés” lejt?jére kerül.

Oswald Spengler írja a Nyugat alkonya cím? m?vének el?szavában, hogy az a történész, aki komolyan hisz abban, hogy van objektív történetírás, az nem vehet? komolyan. Ha egy emberi közösséggel egyszer megtörtént „valami”, akkor ett?l kezdve csak az adott „megtörténést” értelmez? elbeszélési módok létezhetnek, az úgynevezett objektív történelem soha. Az persze evidens, hogy minden érdek- és érték-tagolt társadalomban (melyik nem az?!) azonnal megindul a harc az egyes uralmi csoportosulások között az uralkodó (lehet?leg egyeduralkodó) narratíva feletti ellen?rzés megszerzésért. Ezért áll el? az a paradox vagy inkább paródiába ill? helyzet, hogy miközben az iménti közbeszél?t mindenki megrótta már az egészen csekély eltérésért is, mert hogy a politikai paletta valamennyi szerepl?je kizárólag csak a zsinórmértéknek számító narratívát használhatja, vagyis ezek szerint ebben teljes egyetértés van, ám ezeket az 1956 ügyében „teljes egyetért?ket” október 23-án általában semmi nem akadályozza meg abban, hogy az ünnepet ürügyül használják egymás aktuálpolitikai megsemmisítéséhez. Vagyis van ugyan 1956 megítélésének egy látszólag abszolút konszenzusra épül? narratívája, amit mindenkinek kötelez? betartania, és amit kényszer?en mindenki be is tart, hisz a neves közbeszél? is azonnal bocsánatot kért és korrigálta kijelentését, de e látványtechnikai díszlet-mitológia alatt igazából tombol a narratívák háborúja, aminek „matériáját” kizárólag csak egy „kívülr?l” a rendszerre kényszerített véleményhatalmi vaskupola tartja egyben.

Unalmas békeid?kben persze ennek nincsenek közvetlen, rövid távon is ható drámai következményei, ám mostanában nem unalmas békeid?ket élünk. És ez például abban is megmutatkozik, hogy a globális hatalmi rendszer nyíltan vádolja a jelenlegi magyar uralmi elitet azzal, hogy megtagadja 1956 lelki, erkölcsi, szellemi örökségét, mert Ukrajna ma ugyanolyan szabadságharcot folytat az orosz birodalom ellen, mint amit annak idején a magyarság folytatott. Az evidens, hogy ez egy cinikus és hazug narratíva, de bármilyen kényes is ezzel szembesülni, az 1956-ról szóló 1989 óta fennálló, és mindenkire abszolút kötelez? elbeszélési mód alkalmatlan az ezzel a rafinált gonoszsággal felépített narratívával való szembe szegülésre.

Az említett közbeszél? verbális botlása ugyanis éppen arra irányította rá a figyelmet, hogy ha védekezés helyett frontálisan „visszatámadni” akarunk, márpedig éppen 1956 valóságos értékeinek megvédése érdekében ezt kellene tennünk, akkor bizony szét kell szedni és a mai id?k brutális kihívásaihoz illesztve újra fel kell építeni 1956 narratíváját.

Az 1989 óta uralkodó elbeszélési módról eddig is tudtuk, bár ez volt a legszigorúbb tabu, hogy a globális liberális elit konstrukciója, a globális SZDSZ lokális ügynökeinek a „m?ve”, amit a nemzeti oldal kényszer?en azért tett a magáévá, mert szellemileg nem volt képes önálló elbeszélési mód kidolgozására, ráadásul, ha képes is lett volna, az új narratíva létrehozása alkalmazásának kockázatai vállalhatatlanul nagyok lettek volna. Így aztán ez eddig elmaradt, de most már nem halasztható tovább. Illetve halasztható, akkor viszont ne csodálkozzunk azon, hogy nem tudjuk megvédeni magunkat a hamis narratívák gyilkos támadásával szemben. Amint a közbeszél? esete

bizonyítja, nem lesz egyszer? feladat.

Bogár László

A szerz? közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló